

Iz nove hrvatske poezije

Robert Marić

Robert Marić rođen je u Splitu 21. prosinca 1958. godine.

Objavio knjige: LUDI ŠETAČI, proza; DNEVNIK OČAJNIKA, humoristički roman; ATEIST SAM, BOG MI JE SVJEDOK, zbirka aforizama.

Kratke priče objavio je u Večernjem listu, Nedjeljnoj Dalmaciji, Omladinskoj Iskri te u časopisu za kulturu i umjetnost Mogućnosti.

Autor je kazališne jednočinke KAD PROPLAČU KURJE OČI, radio-drama POVRATAK DIOKLECIJANA, KITILI SMO TETU JELKU, monodrame ZONA OČAJNIKA (Glumi Ilija Zovko), redovite kolumne nedjeljom NOVI DNEVNIK OČAJNIKA.

Humorističke tekstove i aforizme objavljuje već dvadesetak godina u većini hrvatskih tiskovina i u radio emisijama. Neki tekstovi prevedeni su mu na makedonski (Osten) i slovenski (Osa). Dobitnik je više priznanja za aforizme i humoreske.

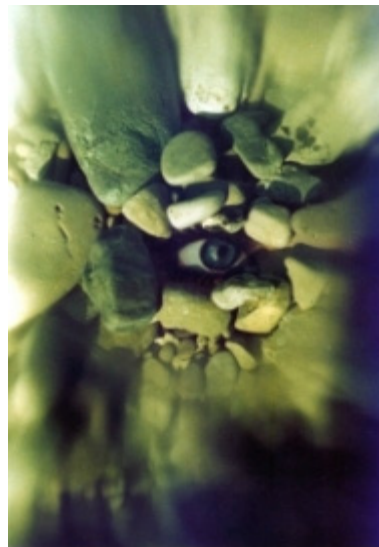
Poeziju nije objavljivao.

e-mail: konture@konture.com

SOBA U POLUMRAKU

ušla je i sjela
nisam ništa govorio dok je
ona šutjela
a onda smo prešli na TI
pa sam ja šutio a ona nije

govorila ništa
ja nisam mislio ni no što
ona je mislila kako sam dosadan i kako je
sve to što sam odšutio bezvrijedno i nezanimljivo
nije odmakla moju ruku sa svojeg koljena

Robert Marić, Pogled

nisam je ni stavio
moja šutnja ju je zamorila
otvorila je prozor i gledala u zid
zid je bio ispucan i suh
mislila je kako je to nepažljivo od mene
što ga ne zalijevam
zatvorila je prozor prišla mi
i sjela
na mene
ustao sam i pogledao na veliki zidni sat
još nije bilo 23 i 36
ona je ležala ili sjedila na podu
meni je bilo svejedno što još nije 23 i 36
sjeo sam opet i nastavio započetu šutnju
i dalje smo bili na TI
ustala je s poda i doteturala do ležaja
srušila se
pokraj ležaja
telefon nije zazvonio u 23 i 36
isključen je

PUTOVANJE

autobus je jurio lebdio plovio

Robert Marić, Tuga

netko ili nešto bezlično upitalo je
kamo
iskrcajte me u paklu rekao sam
bez glasa
nisam se držao za rukohvat
lebdeći autobus ih nije imao
nije za to ni bilo potrebe

a onda se zaustavio
ovdje silazite
jedva sam se provukao
vrata su bila preuska za mene
za moja četiri kilograma
netko me je vukao
iznutra su me gurali
izišao sam napokon
mrak sljepilo
netko me je počeo udarati
i moj prvi plač
bio je to zimski tmuran dan
kada je strijelac prepuštao mjesto jarcu
kažu da sam se toga dana i sata i minute
rodio
ne vjerujem im

ZAVIJANJE SIRENE

pred svim njihovim događajima
u strahu
sklupčan u malu bijelu
kockicu pregorenog crnog šećera
bježim u pjesmu
pjesmu predenja moje mačke
pred zatvorenim vratima sobe 🚪

[na vrh](#)